

Gouden bruiloft

Leontine Stevens

Jean Van Guysse

Martelarenstraat 1

29 augustus 1959 - 2009

We hadden heel wat kunst- en vliegwerk nodig om bij onze jubilarissen in de Martelarenstraat aan te bellen. De heraanleg

van de straat naderde wel haar voltooiing, maar waar zij wonen lag de stoep nog volledig open.

Het was in de namiddag van de laatste dag van het schooljaar en ook Sien, het petekind van Jean, kwam even haar rapport tonen.

Ginderbroek bestond tot ver in de twintigste eeuw vooral uit enkele stamfamilies. We denken aan Van Hees, De Laet, Heylen, Beyens, Stijns, Smeyers, Van Baelen, Verwimp en Mols. Het waren kroostrijke gezinnen, die door huwelijken vaak nog in elkaar verstrengeld waren. De meeste geslachten waren vooral bekend met hun toegeworpen naam, die uitvoerig zijn besproken in 'Kakalutje' van Zo leefde Ginderbroek nummer 19. Het was ook nog de tijd van de echte straten en buurten. Iedereen kende iedereen, de achterdeur stond altijd open, de kinderen liepen samen naar school, de straat, het veld en de Nete waren hun speelterreinen, de kermis en de processie waren voor jong en oud de hoogdagen van het jaar.

Leontine hoort thuis bij het geslacht Mols. Haar moeder was de oudste dochter van smid Mols, die van 1907 tot 1955 in het Hooghuis woonde op het Pleintje van Ginderbroek, toen meestal 'Onder de Bomen' genoemd. In het Hooghuis was er ook een café met het lokaal van de schuttersgilde Sint-Barbara.

1947

Prijsuitreiking viering 600-jarig bestaan van de gilde voor het Hooghuis.

Mieke Mols, de moeder van Leontine, trouwde in 1933 met Fons Stevens, een zoon van Domien Stevens uit Sint-Gillis-Waas, één van de gendarmes te paard die toen in Mol waren gekazerneerd.

Hun enige dochter Leontine is van 1936 en liep school op de Rozenberg en studeerde daarna verpleegkundige te Sint-Antonius te Brecht (Zoersel).

De vader van Leontine werkte in de houtzagerij Cardinaels in Statie- en Guido Gezellestraat. Hij overleed in 1954 op 53-jarige leeftijd. Werken in een houtzagerij was vroeger een ongezond beroep.

Haar moeder werkte bij Alexa Detandt, modiste in Graaf de Broquevillestraat. Ze kreeg als alleenstaande pas ondersteuning in 1956, toen het weduwepensioen werd ingevoerd.

Jean Van Guysse, je hoort het al aan zijn naam, is afkomstig uit Oost-Vlaanderen, namelijk uit Gent. Zijn vader was er schoolhoofd in een stedelijke lagere school en zijn moeder steno-dactylo bij de Oost-Vlaamse gouverneur. Omdat ze beiden bleven werken, is Jean, die geboren is in 1933, enkele jaren opgegroeid bij zijn nonkel en tante. Als kleine gast werd hij het lievelingsneefje van zijn nicht die tien jaar ouder was. Hij bleef enig kind.

Jean heeft ook nog een pleegbroer, Alberto. Tijdens het Francoregime brak de Spaanse burgeroorlog uit (1935-1939) en een groep Spaanse vluchtelingen kwamen in Gent terecht, waarbij ook Alberto behoorde.

De ouders van Jean namen Alberto in huis. Enkele jaren later werd het hele gezin herenigd te Gent. Alberto schreef onder meer het boek 'Los Niños' over de gevluchte kinderen van de Spaanse Burgeroorlog. Daarnaast was hij ook een kenner van Esperanto, een kunsttaal die in 1887 speciaal ontworpen werd

om mensen uit verschillende culturen met elkaar te laten communiceren, maar die kunstmatige taal is niet echt doorgebroken.

De ouders van Jean waren bezorgde en daardoor strenge ouders.

In de welstellende gezinnen van Gent werd veel Frans gesproken. De ouders van Jean spraken aan tafel wel Gents, maar bij hogere conversaties, en als de kinderen iets niet mochten horen, dan was Frans de voertaal. ABN werd bovendien om en rond de oorlogsjaren in Gent als pro-Duits aanzien.

De ouders stuurden Jean naar de Dr. Decrolyschool in Gent, waar zijn vader nog in de 4de graad als onderwijzer was geweest. In de Dr. Decrolyschool werd een nieuwe onderwijsmethode gebruikt, die vooral de zelfredzaamheid, de sociale vaardigheden en de creativiteit aanmoedigde.

Daarna volgde Jean het middelbaar onderwijs aan het koninklijk Atheneum van Gent en studeerde fysica aan de universiteit van dezelfde stad. Heel zijn lange studietijd is Gent zijn stad geweest.

In 1952 werd het Studiecentrum voor Kernenergie (SCK) opgericht. De zetel was eerst in Brussel gevestigd, maar omdat het een groot terrein nodig had, viel hun oog op het koninklijk domein in Mol. Het werd in 1953 aangekocht en tussen 1954 en 1963 bouwde men heel veel laboratoria, werkplaatsen en drie reactoren.

Meteen ging het Centrum over op de rekrutering van het personeel. Voor de werkplaatsen en het onderhoudspersoneel waren in Mol en omstreken voldoende kandidaten. Maar voor het wetenschappelijk en onderzoekspersoneel had het Centrum wetenschapslui, ingenieurs en specialisten nodig en die werden uit het hele land aangetrokken. De universiteiten leverden de

meeste kandidaten, ook die van Gent. Een van de kandidaten die de overstap van het verre Gent naar de 'stille' Kempen waagde, was Jean Van Guysse.

Het SCK in 'wording' had in die tijd nog geen infrastructuur om zijn personeel te huisvesten. Al wie toen een kamer in overschot had, kon ze met gemak verhuren.

Beenhouwerij Bastiaens, vlak onder de toren, verhuurde veel kamers. En vrijgezel Jean kwam daar terecht. Tijdens de week betrok hij de kamer van hun zoon Eugène, die in Leuven medicijnen studeerde en was daar op kot. Tijdens het weekend vertrok Jean naar Gent en was de kamer weer vrij voor hun zoon. Het 'delen' van de kamer was voor beide partijen interessant. Jean was dicht bij zijn school en de Bastiaensen hadden een extra kamer ter beschikking voor verhuur. Zo ontstond al gauw een symbiose tussen Jean en de Bastiaensen.

Toen Jean voor een sollicitatiegesprek op het SCK, departement toegepaste wiskunde, naar Mol was gekomen, leerde hij nog diezelfde dag de directie van het Hoger Instituut voor Kernenergiebedrijven kennen. Dit instituut werd uiteindelijk zijn werkkring.

Na enige jaren onderwijs begon hij onderwijs te combineren met experimenteel onderzoek op het SCK. Het werd bekroond met een doctoraat in de fysica met grote onderscheiding. Het werk 'Stralingsschade in rhenium' werd verdedigd aan de Rijksuniversiteit te Gent (Rhenium is een zeldzaam refractair element, symbool Re met massagetal 186 en het ladingsgetal 75).

Het was bij de Bastiaensen dat hij Leontine voor het eerst ontmoette.

Leontine werkte in de kliniek van Mol en een van haar vriendinnen was Leontine, dochter van slager Bastiaens.

Zij gaf een feest voor haar verjaardag bij haar thuis en had Leontine Stevens uitgenodigd. Jean is toevallig bij dit feestje uitgekomen en de romantische 'vlam' tussen Jean en Leontine sloeg meteen over.

Ze trouwden op 29 augustus 1959 voor de wet en op 16 september voor de kerk. Ze hebben geen kinderen gekregen.

Door haar huwelijk werd Leontine in de kliniek ontslagen, want in die tijd mochten in de vrije klinieken en scholen geen getrouwde dames werken. Die discriminatie zal pas in 1962 afgeschaft worden.

Leontientje aan de Nete en in de Martelarenstraat.

In 1977 werd het hoger onderwijs hervormd tot grote schooleenheden en zo verdween het hoger Rijksinstituut voor Kernenergie in Mol.

Iedereen moest opnieuw postuleren en de specificiteit van de diploma's was daarbij primordiaal. In Mol zaten de fysici op een hoop en in Brussel hadden ze geen. Met zijn doctoraat in de fysica was Jean een begeerd kandidaat. Hij werd er hoogleraar aan de Industriële Hogeschool Brabant.

Jean en Leontine bleven echter in Mol wonen en Jean deed zijn verplaatsingen met de trein. In 1993 ging hij met pensioen.

Enkele jaren geleden werden de Nederlandstalige Hogescholen in Brussel samengevoegd tot wat nu de Erasmus Hogeschool heet. Het vroegere instituut is nu het departement IWT in dit nieuwe geheel. Het IWT is nog steeds in Anderlecht gevestigd, maar heeft nu een veel intensere band met VUB dan voorheen.

De hobby's van Jean en Leontine

Jean heeft meer dan twintig jaar gevaren. Zijn voorliefde voor het water kreeg hij mee van zijn vader die hem vaak meenam voor een wandeling langs de Leie met zijn talrijke plezierboten. Door zijn contacten met wetenschappers en technici van het SCK verzeilde hij in de 'bootwereld'.

Het begon echt heel klein. Hij was autodidact: hij leerde zeilen in een 'Piraatje' (een optimistenklasse) op de zeilplas van het SCK, stapte het volgende seizoen over op een OKjol. Het is een weinig 'vergevingsgezind' éénmansscheepje, namelijk een voorbereidingsscheepje voor de internationale Finnklasse. Toen kwam er ook het zeezeilen bij. Hij had het geluk Dirk Gunst, ir. openbare werken en ervaren zeezeiler, te leren kennen. Met hem beleefde hij menige spannende tochten naar Nederland, Frankrijk en Engeland. Navigatie was daarbij een van de voornaamste bezigheden van Jean.

Het motorbootvaren leerde hij kennen parallel met dit alles, via het huren van motorboten in Engeland en Frankrijk waar kanalen en rivieren werden afgevaren, ook wel eens met neef Ronald.

Toen voor Jean het zeilen met de OKjol te zwaar werd, kocht hij eerst een 6,5 m Onedin halfglijder, een kabinemotorjachtje met inboard benzinemotor en Z-drive. Het eindigde met een 10 meter stalen motorjacht, type Braassemkruiser (genaamd naar het Braassemmeer waar de werf gevestigd is) met dieselmotor. Leontine was niet zo'n fervent waterliefhebster, al heeft ze dikwijls toegegeven dat je langs het water op schitterende plaatsen kwam. Dat betekent dat Jean zijn meeste kilometers (op de binnenwateren spreekt men van km in plaats van miles) als solitair heeft gevaren.

Jean had als thuishaven de 'kom' van Leopoldsburg. In 2007 verkocht hij zijn boot. Zijn vergunning loopt echter nog tot 2012 en daarom is navigatie (plaatsbepaling op zee) nog steeds een van zijn hobby's.

Nog een uitloper van zijn matrozenleven is het zangkoor Jakl-skantykoor van jachtclub Leopoldsburg (JKL). Het zijn leden van die jachtclub die zeemansliederen zingen.

Echte shanties zijn melodieën, zegge tempomakers, die men vroeger zong als begeleiding bij het werk op een zeilschip, bijvoorbeeld bij het anker lichten, het hijsen van de zeilen, het aanmeren.

Met zijn pensioen is Jean ook begonnen als radio-amateur.

Zo legt hij radiocontacten via zijn zendmast naar andere liefhebbers in Mol en omstreken - Gaspar De Wilde uit Dessel is de grote voorman. Maar eigenlijk over heel de wereld,

zelfs met amateurs uit Nieuw-Zeeland en Australië.

Jean is ondertussen ook een computerfanaat geworden. In het gemeentelijke magazine Uit-in-Mol werd hij als voorbeeld gesteld hoe een gepensioneerde nog met de computer de wereld kan instappen.

In een van die artikels zegt Jean: "Ik heb mijn hele leven veel in bibliotheken vertoeft, heel vaak voor opzoekingswerk, zowel voor mijn job als voor mijn hobby. Sinds ik met pensioen ben, en het internet voorhanden heb, doe ik mijn opzoeken via de computer in de bibliotheek. Soms kom ik wel drie keer per week. In de bibliotheek is er altijd iemand in de buurt om problemen met een computer op te lossen."

Maar Leontine en Jean zijn pas in hun sas als wereldburger. Ze reizen de aarde rond. Door hun culturele interesse hebben ze een grote voorliefde voor de beschavingsgeschiedenis van de gehele wereld.

2002 – In Murcia in Spanje kiest Leontine samen met Ronald een Onze-Lieve-Vrouweprentje voor haar

vriendin-nonneke en Jean houdt zijn portefeuille al open.

Leontine is een van de weinigen of misschien wel de enige van Ginderbroek die woont waar haar grootouders en ouders hebben gewoond. Van honkvast gesproken!
Jean heeft zich hier als Gentenaar goed aangepast en is zelfs een 'stille' Kempenaar geworden.

De wijk wenst Leontine en Jean van harte proficiat met hun gouden bruiloft en hoopt dat ze samen nog vele jaren mogen doorbrengen in de Martelarenstraat.

1 augustus 1959- 2009